

dernes Forhold, men har tilføjet ikke at have Indvendinger imod, at en eventuel Tvangsbeskæftigelse her i Landet ogsaa kommer andre Invalider til Gode.

Tvangsbeskæftigelsestanken maa efter Udvalgets Opfattelse siges at have en ganske særlig Baggrund i de Lande, som har benyttet denne Udvej, idet Befolkningens Mentalitet har været indstillet paa ogsaa paa dette Punkt at maatte bringe Ofre, og den økonomiske Situation i en Række krigsramte Lande har mere eller mindre nødvendiggjort en saadan Løsning, som tilmed i nogen Grad maa siges at have haft gunstige Betingelser derved, at de paagældende Lande i vid Udstrækning er Industrilande.

Bortset fra rent principielle Betragtninger tør man næppe sige, at Forholdene her i Landet aabner blot nogenlunde tilsvarende Betingelser for at betræde Tvangsbeskæftigelses Vej, ja man kan vel endog sige, at man ved Forslag af den Art vilde løbe Risiko for i Starten at gøre Sagen upopulær.

Som Forholdene ligger her i Landet, har Udvalget derfor ment at maatte tage Afstand fra at søge Invalidebeskæftigelsesspørgsmaalet løst ved Hjælp af Bestemmelser om tvungen Anvendelse af Invalidider.

Udvalget har den Opfattelse, at man ikke mindst under Hensyn til Forholdene her hjemme gavner Sagen bedst ved at gaa forsigtigt til Værks, idet man ved et maalbevidst Arbejde søger at paavirke den almindelige Opfattelse og efterhaanden ved systematisk Samarbejde mellem alle interesserede Parter tilvejebringer Beskæftigelsesmuligheder, som i Praksis kan overbevise ogsaa Tvivlere om Invaliders Anvendelighed. Til Ledelse af et saadant Arbejde og til Iværksættelse af den nødvendige Oplysning og Agitation anser man et Centralorgan for nødvendigt, jfr. nedenfor Afsnit VI.

Med Hensyn til Fremskaffelsen af egnede Arbejdsmuligheder for Invalidider finder Udvalget Anledning til at understrege Ønskeligheden af, at Staten i egnede Stillinger beskæftiger Invalidider og paa den Maade viser Vej til en større Beskæftigelse af saadanne Personer end hidtil. Man maa her i fremtrædende Grad lægge Vægt paa den moralske Betydning, som Statens Beskæftigelse af Invalidider vil have for Spørgsmalets almindelige Løsning, og man maa anse det for ønskeligt, at der paa egnede Omraader aabnes Adgang til Anvisning af Invalidider til ledige Stillinger i Konkurrence med andre Ansøgere og under lige Vilkaar, jfr. foran Side 50¹). Det samme maa efter Udvalgets Opfattelse gælde om Kommunerne, og man maa efter det foreslaaede System gaa ud fra, at navnlig de enkelte sociale Udvalg vil tage den Opgave op at faa Invalidider ansat i kommunal Tjeneste, jfr. nedenfor Afsnit VI.

Maalet maa iøvrigt saa vidt muligt være at søge Invaliden anbragt som Arbejder, Funktionær eller lignende i det almindelige Erhvervsliv eller i offentlig Tjeneste. I de faa Undtagelsestilfælde, hvor Invalidens Tilstand forbyder dette, men dog tillader — eller bedst tillader — at Invaliden driver selvstændig Virksomhed, eventuelt med Assistance af Kone og Børn, maa man søge at faa Invaliden anbragt i saadan Virksomhed for ogsaa i disse Tilfælde at opnaa, at Invaliden klarer sig selv, og at de til Behandling, Uddannelse m. v. anvendte Midler bærer saa rig Frugt som muligt.

Endelig skal det anføres, at Opgaverne ikke tør betragtes som løst ved selve Opnaelsen af Beskæftigelse. Man maa yderligere derefter følge det enkelte Tilfælde i det Omfang, det er nødvendigt for at sikre Bevarelse af Beskæftigelsen, eventuelt ved dennes Ophør at skaffe ny Beskæftigelse. Man vil i saa Henseende møde visse Tilfælde, hvor Invaliden efter nogen Tids Arbejde maa have supplerende Lægebehandling, Uddannelse el. lign., og det er da af den største Betydning, at man stadig sikrer sig Kendskab til hans Forhold.

Med Hensyn til de Tilfælde, hvor Administrationen maatte møde Uvilje fra Invalidens eller de paarørendes Side med Hensyn til Behandling, Uddannelse m. v., maa Udval-

¹) I nærværende Forslag Sp. 4037.